

גיליון מס' 1721 * י"ח בכסלו תשס"א * 15 בדצמבר 2000

הדבר היחיד
שאנו יכולים
לומר עליו בבטחה
"רק פעם אחת"
הוא
החיים שקיבלנו.
ואת זה אסור
לשכוח בשעה
שאנחנו מחליטים
להתפנק, להתרפק
או לשמוח
ואפילו לסלוח.
לעצמנו, כמובן

מתוך "המילים של החיים" - חיים מלמד

בית כפר הנשיא אבל
וכואב את מותו ללא
עת של
יונתן סטיל ז"ל
שנפטר לאחר מחלה
ומשתתף בצער

המשפחה

העמוד הפותח

בסוף השבוע שחלף, הלך לעולמו, לאחר מחלה קשה, אדם יקר, בעל חוש הומור ואינטליגנציה ריגשית לא מבוטלת. **יונתן**, אתה תחסר לכולנו ואנו משתתפים בצערך ובכאבך דיוויד ומקווים כי יהיו לך רק זכרונות יפים.

מן הטבע, בעלון השבוע הספדים על **יונתן ס'**.

בנוסף, חזרה אלינו כותבת 'פירורים' ותיקה שהצטרפה לצוות המדווחים מן השטח, מכתב מרגש מאד מ**ישראל א'**, ופניה מהצבור המאכלס את 'בית התעסוקה' מדי יום. עוד בעלון מכתב מקסים מבנותיה של **אורנה מ'**, (נכדותיהם של **יעל ואדי נ'** למי שלא קלט), **רוי ב'** כותב על ובעד מפעל ה'בונים' ו**שריטה** מפרטת על ואת משמעות מודל ההתפרנסות ששמו רשת בטחון. **דודי פ'** מתריס ועונה כנגד מכתבו של **אדי נ'** מהשבוע שעבר, הצוות שהחליט להגדיל את קיבוצנו דמוגרפית מסביר קצת מה יהיה ב'סוף שבוע בניס', **נטע** שואלת ועונה, **טומי** חולק עמנו את קשייו עם הכלכלה ו**בת שבע** מקשה 14 קושיות בנושא החיוב עבור נסיעות לחצור ור"פ.

אני מאחלת לכולכם קריאה שוטפת, נעימה ונושאת פירות בסוף השבוע הבא כבר נדליק נרות נשיר 'באנו חושך לגרש' בקול רם ובגאון ונצפה לראות מי יזכה בפרימריס - נתניהו או שרון

שתהיה לנו שבת קסומה וגשומה
דליה בשם המערכת

ימי הולדת

17/12 אודי אגם
רפי שיינגזיכט
כרמי סינה
דני קפלן
יובל שיבי (נכדה-רחמני)

18/12 גב' קלייר לוין
אלן איסטון
פט בן-זאב
יותם עתיר (נכד ר. מנג'י)

19/12 אדעון נוה

טל קרמר (נכד בן-צבי)
תם גרשמן
דנין גולן (נכדה)

20/12 אריה ניצן - בן 75
ניר זיו (נכד-פרנק)

21/12 מטי דיבון
מר מאיר פקר - בן 90
אלי ראובנב

22/12 שולי עטיה

23/12 זהר בן-דוד

ימי נישואין

20/12 מרי וערן פרימוסט
21/12 אבלין והרולד וולאך

פרורים מהשולחן

מה קורה לחזאים לאחרונה? חיכנו לסוף השבוע החורפי, הגשום והקר שהבטיחו לנו, וחוס מכמה 0.7 טיפות - כלום! אמצע דצמבר, ועדיין לא הגענו ל-100 מ"מ.

אחרי 3 חודשים, חזר השער לשמור עלינו מכל רע. הפעם, ליתר בטחון, גם התקינו גוש "עיני חתול" ושלטי אזהרה בכביש, כ-150 ו-250 מטר לפני השער. נקווה שיחזיק מעמד זמן רב יותר.

לעיתים די משעשע לצפות לדרמות שמתפתחות סביב פתיחה ו/או סגירת השער, מי נכנס ראשון - זה שיוצא או זה שנכנס, והאם יספיקו להשתחל לפני שנסגר.

בדף הירוק האחרון, ציינו 2 מחברינו, ואני מצטטת:
"באליפות ה-25 של ההתיישבות העובדת בטניס, השתתפו למעלה מ-100 נשים וגברים. צעיר המשתתפים היה גלעד בן-צבי בן ה-10 מעברון, והוותיק - **לן וינטראוב** בן ה-72 מכפר הנשיא" כל הכבוד **ללן**.

ומעבר לדף, מופיע **מיקי נוי** שלנו כמעט בגודל טבעי ביחד עם עוד 5 חברי להקת זמר, ששמה "אחת וחמישה". כבר שלוש שנים הם נפגשים כל יום שני ושרים משירי ארץ ישראל בעיבודים חדשים.

האם נוכל לצפות באחד הימים להופעה אצלנו?
כשרציתי לדבר איתו בנושא, נאמר לי "הוא בהודו"! שם כנראה, הוא מעביר סמינר חקלאי בן שלושה שבועות.

חיי הלילה אצלנו בסימן עליה. בנוסף לפאב, למסעדה של **פרלטון** ומועדון שלושים פלוס בימי ד', מתקיימת מזה שבועיים "בטברנה"

בסגנון יווני בחדר האוכל שלנו, כל יום ה' מהשעה 21:30. המארגן הראשי הוא יוסי-אוכל-מזון ועוזר לו ספי - מפיק ארועים ממחניים. שולחנות מסודרים יפה עם מפות צבעוניות, כלים חד פעמיים, כוסות יין ומיץ, כיבוד מזרחי (פול, זיתים, חמוצים ועוד)

וגם בר לבירה בכניסה. יש נגנים והמוסיקה ממש מזמינה את הרגליים לרקוד. רק מה - לא באו ההמונים מהסביבה וגם לא מכאן. בינתיים, יוסי לא מתייאש, צריך לתת לזה זמן, הוא אומר באופטימיות זהירה.

במשחק הרוגבי נגד רעננה, הגליל שיחק בהרכב לא מלא (חסרו 2 שחקנים) והפסדנו.

אני נפרדים השבוע מ**מגברת וולאך** (אמו של **הרולד**) ובנה פרנק שחוזרים לדרום אפריקה. איחולינו לדרך צליחה ורק טוב בשנים הבאות.

בטכס פרסי "תמוז" לפני כמה ימים, נראה **יהודה עדר** לצד שלמה ארצי בקבלת פרס על עשייה ייעוץ בתחום ההקלטה ותקליטים בכלל, במסגרת עבודתו ב"הד-ארצי". מזל טוב!

ולסיום - עדיין יש חיים במשק הילדים. זאת אומרת, נשאר עוד כמה חמורים ותרגולות בעיקר. למי שרוצה לטייל שם עם הפעוטים, שיזדרז, כי זה הולך ונסגר בקרוב, וכל כך חבל.

שבת שלום
ושבוע טוב
אלזה

סגירת המעגל

ב-1943 בהיותי בן חמש עשרה וחצי, בזמן כיבוש הנאצים על צרפת, גויסתי לארגון המחתרת של הצופים היהודים. תפקידי היה למצוא מקומות מסתור ליתומים יהודיים שהוריהם נלקחו למחנות ההשמדה. באזור בו גרתי, הייתי מחפש כתובות של צרפתים קתולים ופרוטסטנטים שהיו מוכנים לקחת אליהם ילד או ילדה. על ידי כך ניצלו לא מעט ילדים. אחרי יותר משנה של פעילות מלווה בתלאות וסכנות, הרגשתי שהגסטאפו עוקב אחרי דיווחי על כך לממונים עלי. מפאת גילי הצעיר, החליטו בארגון שעלי להעלים מהשטח ולהסתתר, וכך מצאו מקום מסתור עבורי בבית ספר חקלאי קתולי השייך למסדר הנזירים הסליסיאני בעיירה בשם RESSING הנמצא כ-16 קילומטר מעיר מגורי. שיניתי את שמי לג'ון ג'אק ברטייה ונהגתי כנער נוצרי אדוק לכל דבר. אף אחד לא ידע שהנני יהודי, חוץ משני כמרים שהיו אחראיים על בית הספר ושמרו יחד איתי על סודי. אין ספק ששני הכמרים האלה הצילו את חיי, ומאז חשבתי לא פעם איך אוכל לפעול כדי שיקבלו את ההכרה המגיעה להם על שסכנו את עצמם ואת בית הספר למעני.

לפני מספר שנים, יצא לי ולרחל, לנעה ואפריים ולצילה וויקטור לבקר בבית הספר. התקבלנו על ידי המנהל החדש מר איב ברד'ון בחמימות ובהערכה. באותה הזדמנות, הוזמנתי לחגיגות 75 שנה להקמת בית הספר. הופתעתי למצוא את עצמי כאורח כבוד ובמעמד זה, הודעתי שאפעל לרשום את שני הכמרים כחסידי אומות העולם. באותו מפגש, פגשתי מספר אנשים שלמדו יחד איתי באותה תקופה ושזכרו אותי מאז.

לאחר שנתיים של טיפול בעניין, יד ושם החליטו להעניק את תואר חסידי אומות העולם לשני הכמרים שהצילו אותי ושמטבע הדברים, כבר הלכו לעולמם. הטקס להענקת המדליות והתעודות נקבע ל-8.12.00 בבית הספר ב RESSING בהשתתפות הכומר האזורי מאותו מסדר, נציג יד ושם בצרפת, אנשי הקהילה היהודית מהעיר ROANNE עיר מגורי דאז, כולל אחותו של ג'אק גולן שגרה שם עד עצם היום הזה ואחד מבני דודי.

אני הוזמנתי על חשבון בית הספר כאורח כבוד וכנאם ראשי. אך לצערי, מפאת מחלתי, לא יכולתי להענות להזמנה ובמקום זה, ג'אק חברי משכבר הימים, כתב עבורי את הנאום שנועדתי לשאת. בטקס, בן דודי קרא את דברי וגרם להתרגשות גדולה.

אות חסידי אומות העולם ניתנת אך ורק ליחידים ולא למוסדות, לכן בית הספר קיבל למשמרת עולמים את המדליות ואת התעודות אשר מוצגים במקום מרכזי בבית הספר. מהדיווח ושיחות הטלפון שקיבלתי באותו ערב, הבנתי שהיה זה ארוע מרגש מאוד. נודע לי שבמשך השנה, ארבעה בתי ספר של העיירה RESSING הרימו פרויקט לחקר השואה בהשתתפות כ-500

תלמידים שחקרו, ראינו וכתבו. באותו ערב, כל בית ספר הציג את פרי עבודתו. מילה אחת על המנהל הנוכחי של בית הספר, מר אייב ברזין שיזם ופיקד על הצלחת היום הגדול הזה. כך נסגר המעגל.

ישראל אבידור

בעיה בבית התעסוקה

לפני שלוש שנים הוקם "בית התעסוקה" ומאז שהוקם, התפתח כל הזמן. בהתחלה פקפקו החברים בנחיצות המקום ושאלו "מי ירצה ללכת למקום כזה?" בינתיים, מגיעים אלינו יום-יום 14 חברים. שולחים לנו עבודות מהמפעל - ממחלקת החמרים, המפעיל והמחסן. גם מהמרכזית אנחנו מקבלים עבודות שקילה וספירה, ומשלומי - יש מפעם לפעם קיפולי קופסאות. מלבד זה, חלק מהחברות סורגות, רוקמות ותופרות במכונה. במקום יש אווירה נוחה וחברים נהנים מהשעות שמבלים שם. לפני כשנה, הפסיק ענף הערערים לשלוח לנו עבודות, וכמות העבודה של המפעל קטנה, וכתוצאה מכך, סבלנו מחוסר עבודה. הוצע לנו להעסיק את הלן ליפשיץ שהיתה לה חצי משרה בלבד בכירופדיה, וחיפשה עבודה נוספת. לא היה לי מושג לגבי כשרונותיה, אבל החלטנו להסתכן. ובכן, היא התגלתה כמתאימה ביותר, יש לה רעיונות מקוריים ומצליחה ליצור דברי אומנות מחומרים פשוטים ביותר - וילונות סיניים, מסיכות נייר ועוד. היא מבורכת במזה טוב ותמיד נעים לעבוד איתה. לא קל לעבוד עם פנסיונרים ולא כל אחד מודע לחשיבות של המקום שלנו. הוא נותן לנו "סיבה לקום בבוקר". מספרנו עולה כל הזמן ובעתיד הלא רחוק, נדקק לשני עובדים מלאים. לאור המצב הכלכלי הירוד של המשק, אין לנו אפשרות להעסיק את הלן במשרה מלאה. המוסדות מוכנים לתת לה 6 שעות, אבל הלן זקוקה למשרה מלאה. מה אפשר לעשות? להפסיק את עבודתה של הלן תהיה קטסטרופה. מצד אחד, אנחנו מבינים את קשייה של הלן ומצד שני, אין כסף. להעסיק אדם מבחון יעלה הרבה יותר. יש לכם הצעות? נשמח לשמוע אותן.

הלן וחברי בית התעסוקה

לאנשי הקיבוץ שלום רב!

מכתב זה התקבל מהבנות של **ארנה מימרן - נמנוב**:

אנחנו, שקד ודינה מימרן כיתה ז' בנות איתמר. רצינו לכתוב לכם, כי שמענו שאנשים שואלים ודואגים. איך אנחנו מסתדרים בישוב במצב כזה שיש היום - וזה מאוד יפה, מחזק ומעודד שאנשים שואלים מה שלומינו, ואיך בישוב. אנחנו לומדות בבית ספר ממלכתי-דתי ביישוב הסמוך אלון-מורה. אנחנו נוסעות כל יום עם אחיותינו באוטובוסים ממוגני ירי, אנחנו מאוד אוהבות את הלימוד שם. למרות הקושי של הנסיעות, אנו נהנות שם בגלל יחס המורות, החברות וסגנון הלימודים - לימודי קודש

וּלְיָמֹודֵי חוֹל.
 בְּחֹדֶשׁ אֶלּוּל, חֲגֻגְנוּ אֶת בֵּת הַמִּצְוָה שֶׁלָנוּ בְּאִיתְמָר, בְּאוֹ מִכָּל מִינֵי מְקוֹמוֹת בְּאֶרֶץ, אֲפִילוֹ
 מִכֶּפֶר הַנְּשִׂיא. אֲנַחְנוּ חוֹשְׁבוֹת שֶׁזֶה הָיָה חָשׁוּב לְבֹא וּלְרֹאוֹת סִיגְנוֹן חַיִּים אַחֵר וּמְקוֹמוֹת
 חֲדָשִׁים. בְּאוֹ סָבָא וּסְבֵתָא, דּוֹדִים וְדוֹדוֹת, חֲבֵרוֹת וְקֵרֹבִים - הִרְגֵּשְׁנוּ שְׂכּוֹלָם נִהְנוּ. בְּקִיצוֹר -
 הָיָה שִׂמְחָה.
 הַשְּׁבֹעַ אַחַד שֶׁלָנוּ נִסְעָה עִם כָּל יֶלְדֵי הָגֶן ל"סְפָאֵרִי" - עִירִיית רֵמֶת-הַגֶּן הַזְּמִינָה אוֹתָם בְּחִינָם,
 וְכִךְ אֶת כָּל יֶלְדֵי הַשּׁוּמְרוֹן, כְּדֵי לְשִׂמְחָה אוֹתָם. גַּם "שִׁחַק אוֹתָהּ" שֶׁבַעמֶק חֶפֶר, הַזְּמִינָה אוֹתָנוּ
 לְיוֹם כִּיּוֹף. כְּמוֹבֵן שֶׁאֲנִי שִׂמְחוֹת וּמַעֲרִיכִים אֶת מַחֲשַׁבְתָּם הַטּוֹבָה. אֲךָ בְּכָל זֹאת, הֵינִי מַעֲדִיפוֹת
 שֶׁהַמֶּצֶב יִשְׁתַּנָּה וְנוֹכַח לִנְסוּעַ בְּכַיִּישִׁים בְּלִי פֶחַד וּלְמִרְוֹת שֶׁעֲכָשִׁיו אֲנַחְנוּ לֹא מִפְחָדוֹת, וְאֲנַחְנוּ
 מִתְפַּלְלִים לֵה' כָּל יוֹם שִׁיְהִיָּה טוֹב לַעַם יִשְׂרָאֵל לְחַיִּילִים וּלְכָל מִי שֶׁנִּסְעָה בְּדִרְכֵּים. לְמִרְוֹת הַכָּל,
 אֲנַחְנוּ נִסְעוֹת וּמְקוֹוֹת שֶׁהַמֶּצֶב יִשְׁתַּפֵּר וְאֲנַחְנוּ מַרְגִּישוֹת בְּלִב חֶזֶק אִיךָ שֶׁה' עוֹשֶׂה נִסִּים.
 לְדוֹגְמָא: בְּדֶרֶךְ לֶאֱלֹוֹן-מִוְרָה, הַתְּפֹצֵץ מִטַּעַן צֶדֶק לִיד גִּי'פִּי שֶׁל צֶה"ל שֶׁעָבַר טִיפָה לְפָנֵי הַפִּיצוּץ
 וְהָיָה נֶס שֶׁאֵף אֶחָד לֹא נִפְגַּע - אֲנַחְנוּ בְּדִיוֹק בְּאוֹ לְצֵאת בְּחִזְרָה הַבֵּיתָה, וְעֲצָרוֹ אוֹתָנוּ בְּזִמְנָן
 וְחִיכִינוּ שְׁעִתִּים בְּתוֹךְ הָאוֹטוֹבּוֹס.
 אֲנַחְנוּ מִמְּשִׁיכוֹת לְהַתְּפַלֵּל כָּל יוֹם וְאֲנִי מַרְגִּישוֹת שֶׁזֶה עוֹזֵר.
 אֲנַחְנוּ יוֹדְעוֹת שִׁישׁ כְּאֵלָה שֶׁחֹשְׁבִים לָמָּה אֲנַחְנוּ פֹּה וְאֲנַחְנוּ צָרִיכִים לִפְנוֹת לְעֶרְבִים אֶת
 מְקוֹמֵינוּ! וְהַתְּשׁוּבָה: לְפִי דַעַתְנוּ זֶה שֶׁאֲנַחְנוּ יוֹשְׁבִים פֹּה, זֶה רֶק עוֹזֵר לְמַדִּינָה, כִּי הֵם יִרְצוּ
 עוֹד וְעוֹד - אִם נוֹתֵר לָהֶם, וְהֵם יִקְחוּ לֹאט לֹאט אֶת כָּל הָאֶרֶץ, וְלֹא יִשְׁאֵר לָנוּ מְקוֹם לְגֹוֶר בּוֹ
 וְאֲנַחְנוּ לֹא רוֹצִים לְגַלּוֹת לְחוּץ-לְאֶרֶץ, לִכֵּן אֲנַחְנוּ צָרִיכִים לְהִיטֵר חֲזָקִים וְלֹא לִפְחָד, וְלֹא לְתַת
 (לְוֹתֵר) לָהֶם, לְמִרְוֹת כָּל הַקְּשִׁיִּים, כִּי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הִיא שֶׁלָנוּ!
 חֶזֶק וְנִיתְחַזֵּק בְּעֵד עֲמִינוּ וּבְעֵד אֶרְצֵינוּ!
 מְקוֹוֹת שִׁיְהִיָּה טוֹב לְכֹלָם.

דְּרִישַׁת שְׁלוֹם מִכָּל הַמִּשְׁפָּחָה בְּמִיּוֹחַד מֵאֲמָא - אֶרְנָה.

דִּינָה וְשֶׁקֶד מִימָר

יִשׁוּב אִיתְמָר
 ד.ב. לב השומרון
 44834
 טל' 02-9975546

הַעֲנֵף שֶׁעָלִיו אֲנַחְנוּ יוֹשְׁבִים

לְאַחֲרֹנָה שֶׁמַּעֲנוּ קוֹלוֹת מִמִּסְפֵּר מְקוֹרוֹת שֶׁמַּצִּיעִים לְקַצֵּץ בְּמִשְׁכּוֹרוֹת אוֹ בְּתַנְאֵי הָעֲבוּדָה שֶׁל עוֹבְדֵי
 מִפְּעַל "הַבּוֹנִים". בְּעִינֵי זֹאת תִּהְיֶה טַעַם.

הַדּוֹחוֹת שֶׁל שָׁנַת 2000 שִׁיּוּצָאוּ בְּקֶרֶב יִרְאוֹ תַּמּוּנָה עֲגוּמָה לְגַבִּי הַמֶּצֶב שֶׁל כֶּפֶר הַנְּשִׂיא.
 הַחֲקִלָּאוֹת בִּירִידָה תְּלוּלָה כְּבֵר שְׁנַיִם, לְמִרְוֹת שִׁישׁ לָנוּ חֲקִלָּאִים טוֹבִים הַעֲשִׂים אֶת הַמְּקַסִּימוֹם
 הָאֲפִשְׁרִי. הַקֶּרֶקֶע הַבְּעִייתִית בְּשִׁילּוּב עִם מֶצֶב הַמִּים, לֹא מִשְׁאִירִים הַרְבֵּה סִיכֵי שֶׁנִּרְאָה רוּחַ
 אֲמִיתִי מִעֲנָפִים אֵלָה.

בְּמִפְּעֵלוֹנִים, שְׁנֵי עֲנָפִים- הָעֶרְעָרִים וְהַלִּינָה הַכִּפְרִית- לְדַעַתִּי מְנוּהִלִים טוֹב מֵאֵד, וְהַגִּישׁוֹ
 לְהִישְׁגִּים מְקַצְעִיִּים אֲךָ פּוֹטֵנְצִיָּאל הַרוּחַ שֶׁל שְׁנֵיהֶם מוֹגְבֵל מֵאֵד. בְּצִמְחֵי מִרְפָּא, עֵקֶב אִי
 הַיְכּוֹלֵת שֶׁל כֶּפֶר הַנְּשִׂיא לְהַשְׁקִיעַ, אֲנִי נֹאֲלָצִים לְחַפֵּשׁ מִשְׁקִיעִים מִבְּחוּץ. כִּךְ שֶׁגַם אִם נִמְצָא, לֹא
 בְּרוּר כְּמָה מִהַרוּחוֹת יִחָזְרוּ לְקוֹפֶת הַקִּבּוּץ.

אִזְ מָה נִשְׁאָר?

עוֹבְדֵי חוּץ: תְּרוּמָתָם לְכָלִּלְכֵּל הַקִּיבּוּץ הוֹלֶכֶת וְגַדְלָה, וְעַל זֶה יֵשׁ לְבַרֵּךְ. וְ"הַבּוֹנִים". הַעֲנֵף
 הַיְחִיד שֶׁמִּבְּיָא רוּחוֹת טוֹבִים וְכִנְרָאָה גַּם הַיְחִידִי שִׁיּוּכֵל בְּעֵתִיד. עָלֵינוּ לְתַמְנוֹךְ בּוֹ וּלְטַפֵּחַ
 אוֹתוֹ בְּכָל דֶּרֶךְ אֲפִשְׁרִית. קִיצוֹץ בְּתַנְאֵי הָעוֹבְדִים יִגְרוֹם לְנִשְׁרִיָּה שֶׁל הָעוֹבְדִים הַבְּכִירִים. זֹאת
 בּוֹדְדֵי לֹא הַדֶּרֶךְ לְעוֹדֵד חֲבֵרִים נִסְפִּים לְעָבוֹד שִׁם!
 "הַבּוֹנִים" בְּעֲצָמָה נִמְצָאת הַשְּׁנָה בְּמִשְׁבֵּר, וְעוֹשִׂים תּוֹכְנוּת לְשַׁפֵּר אֶת הַמֶּצֶב. הַתְּחִירוֹת מִהַמְזַרְח,

וגורמים אחרים מאיימים גם הם. צריך להגדיל את החברה לפחות פי שלוש מגודלה היום, ולשם כך מחפשים שותף אסטרטגי. אבל "הבונים" עדין מפעל רווחי. העבדה שכפר הנשיא "בולע" כל עודף ש"הבונים" מייצרת בכדי לפרנס את הקבוצה, מקשה עוד יותר על "הבונים" לצמוח.

החברים שלנו שם עובדים קשה מאד (תנסו למצוא איש מכירות בביתו לפני שש בערב!)

כולנו יודעים שהקבוצה כשותפות חברתית בדרך החוצה. אך מפעלים שותפים יוכלו לתרום לנו גם בקבוצה של העתיד. הענף היחיד שעשוי להיות גורם משמעותי בשנים הקרובות הוא "הבונים".

בואו לא נחתוך את הענף שאנו יושבים עליו.

שבת שלום
רוי בוסקילה

בית פתוח

במועדון הזהב - ביום שישי זה - 15.12.00 מהשעה 08:30 עד 12:00.

יש לנו מתנות יפות להציע לכם לחנוכה.
אנא תכנסו, שתו קפה, תתכבדו בעוגיות הביתיות שלנו, תסתכלו על מעשה ידינו ו... תקנו.
להתראות - **הלין**

מודל התפרנסות

מודל התפרנסות - רשת ביטחון - למה כדאי לבדוק אותו?

המצב הכלכלי של כפר הנשיא ידוע וברור לכולנו. לפנינו קושי שנצטרך להתמודד עימו ואין לי שום ספק שנעשה זאת בתבונה ובהצלחה.
מאז העליה לקרקע של החברים הראשונים, כפר הנשיא ידעה יותר קושי מאשר נחת, ובכל זאת יש לנו ישוב/קהילה/קיבוץ/חברה שהרבה מקנאים בנו.
לפנינו פעם נוספת, שנים שבהן נצטרך לחשוב איך בכלל לנהל את עצמנו ואת הקהילה ופחות להגשים חלומות של פיתוח המקום.
ואולי זה נכון לחשוב שהגיע הזמן שהמשפחה תדאג לטיפול הסביבה שלה פיזית ואנושית.

ומה בינתיים?

בחיבה במעגלים או תקופות, אפשר לחשוב שבתקופה מסוימת כולנו בנינו את הסביבה הכוללת ובתקופה שבאה אחרי זה (היום) המשימה היא לטפח את המשפחה, לחזק אותה ואז בהמשך נוכל לראות את השילוב של השניים.
חיזוק של המשפחה זה אומר להעביר לה את האחריות המלאה על עצמה ביחד עם הכלים והתנאים שיאפשרו אוטונומיה.

אנו והצעירים.

אני צריכה להוסיף כאן שעלינו להמשיך לחפש דרכים לשכנע את הצעירים שכפר הנשיא הוא

מקום טוב לחיות בו ולא רק לבקר.
מה לעשות, רובם מעדיפים צורת חיים בה תהיה להם האפשרות לעשות כראונם עם הכסף שהם מרוויחים. חופש פעולה תוך אחריות אישית.
בסוף החודש הזה בכנס בנים שאנו נקיים נשמע חיזוק לדברים אלה (או לא).

מודל התפרנסות - רשת ביטחון נותן תשובה למשאלות אלה. עסק במספר מעגלים והחישוקים שביניהם.

1. פרנסת החבר.
2. מקורות ושימושים של הקהילה.
3. שיטת המיסוי: המקורות של הקהילה.
4. שיוך נכסים של הקיבוץ לחבריו.
5. ביטחון סוציאלי של החבר, בהווה ובעתיד.

מה זה אומר לגבי החבר, הפרט?

הפרט מחויב להתפרנס - זה עיקרון.

1. כל ההכנסות מהעבודה של החברים מכל מקום שהוא יכנסו לקהילה.

ממשכורות הברוטו ינוכו המיסים המקובלים במדינה: ביטוח לאומי, מס בריאות, ועוד (דרישה הוגנת של החברים, כבר היום). המעביד, (חיצוני או פנימי) מפריש את חלקו לפחות בענייני פנסיה, חופש ופיצויים.

2. מנכים בנוסף לזה:

א. מס קהילה לפי גובה ההכנסות.

- ב. מס מוניציפלי, שווה לכולם, שעל שניהם הקיבוץ מחליט מדי שנה כמה ומה. היתרה כולה תעבור לחשבון הבנק של החבר.

מה קורה כאשר לא עובדים?

עלינו כקהילה להבטיח רמת חיים הוגנת, זאת אומרת שחברה/ שאינם יכולים לעבוד מסיבות נכות, או מחלה, הקהילה תשלם את הכנסותיהם מהביטוח הלאומי - ואותו דבר עם הפנסיונרים.

לחברה/ שזמנית נמצאים בין עבודות ואין באפשרותם להשיג דמי אבטלה מביטוח לאומי, הקהילה תתן להם תמיכה לזמן מוגבל שנחליט עליו.

היום יש לפחות 15 קיבוצים שכבר עובדים לפי מודל זה, ועוד כ - 20 קיבוצים שכמונו בודקים כדאיות.

בברית פיקוח עושים את בדיקות הכדאיות לעומק, ואז יש ביטחון שהתוצאות תהיינה רציניות ולא חובבניות לגבינו, את המלצותיהם נקבל בסוף החודש הזה.

מה דעתכם? האם זה נראה לכם?

שריטה.

מה נשמע? - תגובה

מאחר וכבר לא קיים מדור בשם הזה, אני נוטל את הכפפה שאדי זרק ובוחר להגיב על כתבתו של אדי ומקווה שחברים נוספים ימשיכו מסורת חדשה זו.

גם אני צרפתי את שמי ל"צוות ההתפרנסות", אך במטרה שונה, להוצאת קיטור יש ערך בריאותי רב אך זה לא מה שיקדם את הנושא.

המודל שאנו מצויים בו כעת לדעתי, הינו מודל לזמן מוגבל, הוא היה מודל מתאים למעבר משיטה אחת לשיטה אחרת, לתת לציבור זמן להתרגל למצב שונה, אך זמנו תם ואי אפשר לנסות ולמשוך אותו עד אין סוף.

שריטה לא השתלטה על דבר, נוצר צורך להמשיך התהליך, ומישהו צריך להציג מודל חדש של התפרנסות. מאחר והיא כעת נמצאת בראש הפירמידה הקהילתית, הרי ברור שלה יש את הזמן לגבש את הנושא ולהציג אותו לציבור. היא בחרה בדרך של צוותי "מסבירים" לפתוח את הדיון. אפשר להתווכח האם זוהי הדרך הנכונה או לא, אך אף אחד לא הגביל שום חבר להביא "מסבירים" מזרם קיבוץ תמיד או בעצמו להציג שיטה מנוגדת לחלוטין של אותם מסבירים.

יתכן ושיטות העבר הטיבו עם חלק מסויים של הציבור, אך ברור שבסופו של דבר, כי השיטה "כמיטב יכולתו ועל פי צרכיו" נכשלה והביאה לעיוות נוראי שכל דרך חזרה אליה, נראית כיום כלא מציאותית וכדאי לכאלה שתומכים בה לבדוק אותה בשיחות אישיות עם ילדיהם שעזבו או ציבור שנשאר ומתנגד לחזרה כלשהי לאחור. אין בי כל רצון להרגיז אף אחד, אבל ברצוני להסביר לך אדי, ולאחרים - השקפה שונה. לדעתי הבעיה המרכזית שמתפתחת כעת ואם לא נפעל מהר, תחריף במלוא עצמתה בשנים הבאות - הינה הבעיה הדמוגרפית. מצב המפרנסים בכפר הנשיא מתחיל או יתכן וכבר נראה כפרמידה הפוכה זרם הצעירים שימשיכו ויפרנסו לשנים הבאות לא נמצא ואני כאחד ה"צעירים" כבר מזמן חציתי את גבול גיל ה-40 או יותר נכון, מתקרב ל-50, ללא זרם זה. לדעתי מצבו של הקיבוץ יראה גרוע פי כמה וכמה בשנים הבאות. כמו כן, עם הגיל, הצרכים משתנים ואינני בנוי לחזור לשיטה שמי שבוכה יותר, מקבל יותר. כל רצוני הוא לקבל את האפשרות לעבוד קשה יותר (בדוגמא שלי - משמרות נוספות) ולקבל לרווחתי האישית יותר. מה כן מרגיז אותי? שיש הטוענים שכעת "לפרט" כבר לא אכפת מה"כלל" כאילו מדובר באנשים אחרים. האנשים הם אותם אנשים רק פעם למי שהיו מקורות חוץ, יכול היה לנסוע לחו"ל או כל דוגמא אחרת ולאחרים לא היתה שום דרך להשתוות אליהם, וכעת ע"י עבודה ישירה, כל אחד יכול לשנות את אורח חייו ולנסות ולשפר את מצבו הכלכלי. מי שמנסה לייפות את העבר, ראוי שיבדוק את הדברים לאשורם. הדאגה ההדדית - אין לה שום קשר למודל התפרנסות זה או אחר.

שבת שלום - **דודי פוקס**

סופשבוע בנים

כידוע לכם, בסוף השבוע הבא 23-12/22, אנו עורכים "סוף שבוע בנים". הזמנו את כל הבנים מעל גיל 30 החיים בארץ, בעקבות רעיון "משוגע" שעלה אצלינו בצוות גידול דמוגרפי לבדוק אפשרות להחזיר את הבנים הביתה. בתכנית:

יום שישי - 20:00 - הדלקת נר שני של חנוכה במועדון. כיבוד יוגש.
22:00 - פאב בסגנון של פעם.

יום שבת - 09:30 - ארוחת בוקר כשרה למהדרין.

11:00 - סדנא.

17:30 - ערב יצירה לכל המשפחה לכבוד חנוכה, עם

כיבוד עשיר לחג.

הסדנא בשבת בבוקר, היא לבנים שלא גרים בקיבוץ בלבד, ומטרתה להשמיע להם את הרעיונות שלנו ולשמוע מהם מה הם הדברים החשובים להם שאם יתרחשו בקיבוץ, יקרבו את האופציה של חזרתם לכפר הנשיא.

במידה וישנם בנים מחוץ לקיבוץ שלא קיבלו הזמנה ומעוניינים להגיע, הם מוזמנים ונשמח אם יידעו אותנו.

בשם הצוות - רותי ג., נירה, שרית, רחלי ולאה

מועדון החברים

בלילות שבת, אחרי ארוחת ערב, יש תה, קפה ועוגיות במועדון החברים. מכיוון שאין תורנים, החברים מתבקשים לשטוף את הכוסות שלהם. עד כה, לרוב, חברים היו נהדרים ואני מודה לאלה שעזרים לי לעזור להם. חברים, תמשיכו לשטוף את הכוס ויהיה לכם מועדון פתוח בליל שבת.

בת שבע

בית כפר הנשיא
משתתף בצערו של
פרנק ווטרמן
עם מות האם
בשיבה טובה

החברה ??? קדימה ??? אחורה ???
לשבת בשקט!!! לזוז!!!

1. בדברי לפני שבוע, רוב העלון היה מלא דעות על חדר האוכל (תה-קפה-חברה). תשובה אחת שאני קיבלתי היתה שמי שרק לוקח תה או קפה, המחיר כולל שירות (אמרו שזו החלטה של יוסי, ואיפה ועדת המזון?) היתה והקפה מאוד קשורים עם הרגלים לפגוש חברים ואפילו אם לא באים הרבה חברים, חייבים להמשיך עם הארוחה תוך התחשבות בחברים שמסיבות שונות, צריכים להפגש.

- ברור שאם מפסיקים להגיש ארוחת בוקר, הצעד הבא יהיה שלא נאכל בכלל בחדר האוכל.
2. ריימונד כתב בקשר לנסיעה לחצור וכל צעד כזה מגדיל את ההבדל בין החברים. במקום ללכת לדברים קטנים כנ"ל, למה לא מטפלים בנושא של עובדי המפעל (כדוגמא רק בתחבורה זה הבדל כי מקבלים אותו מתי שרוצים על חשבון המפעל). אולי לא תמיד, אבל רוב הזמן. התוצאה היא שחברים משתדלים לקחת רכב על חשבון הענף שלהם. למה לקום ולהלחם? שכל אחד ימצא פתרון משלו.
3. לא אמרו שנצמצם את תקציב החבר, אבל עושים את זה אחרת.
- א. נסיעה לחצור.
 - ב. טיפול אצל בלהה.
 - ג. טיפול אצל הלן.
- זה צמצום אפילו שלא אומרים ככה, כי אם משלמים מה שלא שלמנו בעבר אבל מקבלים את אותו התקציב - זה צמצום.
4. בקושי שומעים מועדון החברה. על מה מדברים? מה מעניין אותם? מה עושים אם מישהו יורד מהוועדה? כל הדברים הנ"ל קשורים לוועדת חברה, כי זה חיי החברה.
- מה שכתבתי פה, זו תוצאה של שאלות ושיחות עם חברים. אני רוצה לשמוע מיותר צעירים אם הם מרוצים או אם זה לא מפריע להם, או אם רוצים לקום ולטפל בנושא. בואו ונדון כולנו על הכל, וביחד נשתדל למצוא פתרון.
- אני מוכנה לעזור אם זה ניתן, אבל כמובן זה דורש יותר צעירים חזקים.
- שלכם - נטע**

כלכלה קשה וקשה לי עם זה

הקדמה מס' 1: פתגם אומר: "אל תשפוט את האדם אלא את מעשיו". כך אני מכון את הדברים הבאים.

הקדמה מס' 2: רבים מדברים פה על דמוקרטיה. הדמוקרטיה הראשונה נוהלה ע"י אדם שתוארו היה 'טיראן'. מבלי לגולל כאן את התמורות הרבות שחלו במושג הזה, ברור שהדמוקרטיה משנה את פניה בהתאם לתקופה ולמקום.

לא כן הדבר בעסקים. כשעסק נופל, או שמנהליו מפוטרם, או שהעסק מתמוטט וחדל להתקיים. ומה אצלינו? חמש עשרה שנים, ואולי יותר מזה, העסק שלנו, זאת אומרת הכלכלה שלנו, נכשלת וקורסת. יש סיבות ויש תירוצים. הסיבות בחלקן חיצוניות, כמו תנאי מסחר ושערי מטבע. התירוצים הם בחלקם הגדול פנימיים: החברים המפונקים לא עובדים, השיטה הקיבוצית לא עובדת, אין מוטיבציה וכו'.

אף מילה על המנהלים, שאת המוטיבציה שלהם שוכנענו לחזק על חשבוננו ועל חשבון עקרונית.

על הטיעון שהשיטה הקיבוצית לא עובדת, יש תשובה שיש נטיה להתעלם ממנה. לא מעט קיבוצים שהם עדיין קיבוצים, כן מצליחים לנהל את כלכלתם מבלי לפרק את המושג קיבוצ מכל תכניו. אהה, יגידו, קל להיות קיבוצ כשאתה עשיר! לא, חברים, קל להיות עשיר כשהמנהלים יודעים את מלאכתם. מזה נובע גם העושר וגם החוסן הקיבוצי.

אבל, בקיבוצים שאין בהם ניהול כלכלי נכון - ואין לי ספק, גם קצת מזל נחון - המנהלים, במקום להגיד - נכשלו כי אנחנו לא יודעים לנהל כלכלה בקיבוצ, פועלים בכל המרחק לפרק את הקיבוצ, לא רק מתכניו האנושיים, אלא מנכסיו היצרניים. כל זאת בטיעונים שונים של לתת לחבר חופש פעולה, גאוות פרנסה עצמית, דאגת החבר למשפחתו וכו'. למכור את המפעל, לתאגד את הענפים כי אז יהיה אפשר למכור גם אותם, ומאחר והחבר "אחראי להתפרנסותו" ילך הוא ויחפש עבודה בחוץ.

אבל מה? אנחנו הרי ציבור קטן ומוגבל בכוחות ומה הטעם להדיח מנהלים כושלים ואין לנו את מי להחליפם. והמסקנה היא: בקיבוצ כמו בעסקים. עסק מתמוטט, הפועלים - קרי חברים

- מפוטרים והמנהלים עוברים הלאה לנהל משהו במקום אחר. האם יצליחו?
ומכאן הכותרת. כלכלה קשה וקשה לי עם זה.

טומי

14 שאלות

1. מתוך חברי הפורום שהחליטו לחייב חברים עבור נסיעות לאוטובוס בראש פינה וחצור, לכמה מהם יש מכונית פרטית, או גישה למכוניות מטעם העבודה, ולכמה מהם אין רכב צמוד?
2. האם אתם, חברי הפורום, שהחלטתם לחייב את החברים שלהם אין רכב צמוד, עבור נסיעות עד האוטובוס, באמת חשבתם איך לחייב אותנו עבור השרות החיוני הזה?
3. למשל, אם אני נוסעת לחצור בהסעה של מטפלות הגיל הרך או מט"ביות, האם אצטרך לשלם עבור הנסיעה - ובכך לסבסד את ענף החינוך והגיל המבוגר?
4. אם אני נוסעת לחצור, האם עלי לשלם עבור 7 ק"מ, או גם עבור הנסיעה בחזרה - ז.א. - עבור 14 ק"מ?
5. אם אני נוסעת לחצור עם עוד 6 חברים, האם עלי לשלם עבור 14 (7) ק"מ, או רק עבור ק"מ אחד (2), וכך כל נוסע ישלם עבור חלקו?
6. אם אני צריכה לנסוע בשבת או בערב, האם עלי לשלם תוספת?
7. אם במכונית ישנם אנשים בלי כרטיס מגנטי מכל סיבה שהיא - או ששכחו אותו או שהם אינם חברים/תושבים בכלל, איך הם יחוייבו?
8. האם ילדים ישלמו פחות כסף עבור הנסיעה?
9. אם נחליט שילד עד סוף כיתה י"ב לא ישלם מחיר מלא עבור נסיעתו, האם נבקש מהצעירים שלא לומדים בבית ספר עד כיתה י"ב לשלם כמו "מבוגר"?
10. לא לכל תושב יש רכב משלו. כמה כסף נבקש ממנו לשלם עבור הסעה?
11. האם בני משק שאינם גרים כאן בתור תושבים, ישלמו כמו חברים, או מחיר אחר?
12. אם תושב אוסף אותי מראש פינה, האם מותר לו לבקש ממני דמי נסיעה?
13. האם חבר שיש לו רכב צמוד, יכול לדרוש ממני דמי נסיעה אם הוא מסייע אותי מראש פינה? האם עליו להזהיר אותי על כוונתו לפני שאכנס למכונית שלו? (שלנו?)
14. למי, לאיזה פורום, מותר לי להביא את השאלות הטיפשיות אבל המשמעותיות האלה?

בת שבע

נזכור את יקירנו

כ"א בכסלו תשמ"ט (1988) - גב' לילי רזניק
כ"ה בכסלו תש"ג (1952) - משה דוארי

הספד ליונתן / הדסה

יונתן הגיע לקיבוץ בשנת 1973 בזמן מלחמת יום כיפור יחד עם אחיו הצעיר - דייד. הם הגיעו מלונדון שבאנגליה לקיבוץ האנגלי שלנו כשבכוונתם להתקבל כחברים, זאת לאחר נסיון קצר בקיבוץ אילת השחר בזמן מלחמת ששת הימים כמתנדבים. יונתן למד ורכש תארים בפילוסופיה, כלכלה ופוליטיקה מ-3 אוניברסיטאות שונות - קיל, סטאסקס ו-וואריק.

ג'ונתן היה מעורב תמיד ופעיל במפלגת השמאל באנגליה ובתנועות למען השלום. ההתעניינות של ג'ונתן בפוליטיקה החלה כבר בגיל צעיר בעידוד הוריו על ידי כך ששוחחו ודנו ונקטו עמדות בכל ארוע שארע בבריטניה ובעולם, עם נטיה תמידית להיות בצד השמאל. בשלב מוקדם, פיתח יונתן אהבה לספרות לשפות היסטוריה ומוסיקה. כשהיה בן 13, ישב ליד הפסנתר ולמד עצמו נגינה, דבר שהוביל מיד לאהבת אימפרוביזציות ג'אז.

למרות שלא למד תווים, עוד שנים אחרי כן, הוא נהיה לפסנתרן ג'אז מוכשר ויסד רביעיית ג'אז שניגנו קבוע בבית המשפחה וגרמו בכך לשאר יושבי הבית לנוע החוצה מיד. מתוך הבית הזה שבו הוויכוחים הפוליטיים הלוהטים והרבים של המשפחה אז, דייד נהיה אקטיבי בתנועת C.N.D וזה הביא את האחים לקרבה גדולה יותר ביחד בזמן צעדות המחאה בלונדון בהם הלכו זה לצד זה. היה ברור לכל מי שהכיר את האחים, שהערכה משותפת שורה ביניהם ושהקשר שלהם חזק וברור בלי יותר מידי מילים. יונתן היה גאה מאוד באחיו דייד, דאג לו תמיד וגונן עליו באהבה רבה.

החיים לא היו מציאה כל כך גדולה בעיני יונתן בשנה האחרונה. במשך 3 השנים האחרונות עבדתי בצמוד ליונתן בהרכבת ברדים - כך שהכרתי אותו מהימים הטובים ביותר שלו ועד לימים קשים מנשוא בשבילו ובשבילנו - חבריו לעבודה. השבועיים הראשונים שלי במפעל לא ישכחו - נשלחתי ללמוד את סודות הכנת התגים. יונתן היה צריך לעשות 2 דברים:

1. ללמד אותי איך עושים את זה.
2. לנשום בכבדות ולהתפלל שאולי קיים סיכוי שטפשה שכמוני, תתפוס את העסק לפני נסיעתו לארה"ב.

וכך, ספגתי מיונתן לא רק את תורת התגים, אלא גם את כל שאר פילוסופיות החיים שלו שהצטמצמו לעיתים למשהו כמו - אין מספיק מקום בעולם הזה בשביל כל כך הרבה אנשים טפשים - אבל בכל זאת ניתן ללמד כל אחד מספיק בשביל שישורד בעולם הזה. היו זמנים שיונתן הרגיש שהוא מעופף כמו ציפור מעל לצמרות הברוש הגבוהות ביותר בכפר הנשיא. היה מחייך במבוכה בכל פעם שביקשו ממנו לייעץ, לברור ולפסוק בתהליכי חיינו המשתנים והמשונים.

בכל פעם שאביבה ואני היינו נכנסות לראש - כי לא הבנו מה רוצים מאיתנו ב"די מידע", היינו מחליטות "שואלים את יונתן" וככה היינו מפריעות לו באוזן והוא היה פותח בתיאור ברור אנליטי ומוחלט של הבעיה עד שבאמת הרגשנו מטומטמות. הבעיה היתה להפסיק אותו, בעודו מרצה ונואם, היינו מתכננות אסטרטגיות מילוט כדי שלריסה לא תפתיע אותנו - שאנחנו גם לא עובדות וגם מפריעות. יונתן בין התנשפות להתנשפות, הוכיח לנו מעל לכל ספק שהוא פשוט יודע על מה הוא מדבר. הערצנו אותו על הכשרון, הידע והחוכמה, כעסנו עליו כשוויתר ונסוג מפעילות חברתית מדינית חשובה בקיבוץ.

אבד לנו יונתן הזה ונמצא לנו יונתן מיואש מבודד ולא מבין - מה קרה פה לקיבוץ - הבית שלו - למה עושים הכל הפוך למה משתמשים ביצרים ולא בראש. יונתן פנה למקום אחר וכבר אי אפשר היה לעצור בו.

יונתן היה מקשיב באוזניות שלו לכל תוכנית רדיונית אפשרית וצחק בקול רם לטפשותם של המשוחחים. הוא אישר בכך את ההנחה שהכל הבל הבלים והחיים לא משהו. רבנו והתווכחנו הרבה - הוא נלחם בדאגנות שלי לשלומי וטען שזה לא חשוב, ושכלל אני צריכה לדאוג לעצמי ולא לכל העולם - לא קיבלתי זאת ולא אאמין בזאת. יונתן כמו כל שאר העולם, אהב שפינקו אותו ואהב להרגיש נאהב - יונתן פשוט לא רצה להטריח אף אחד. באחד הימים האחרונים בעבודה, הוא הרגיש רע מאוד, ליויתי אותו לשרותים וצעקתי אליו: "אתה לא תמות לי פה - אתה שומע? אחרי כדקה הוא הסתובב קצת

אלי ואמר: "את זה אני חושב שאני יכול להבטיח לך". ואכן עמד בהבטחתו.
 זהו יונתן - זכות גדולה להכיר אותך - שקט עכשיו לא נתווכח, לא אנדנד לך כי זה ברור
 לי עכשיו שאתה יודע יותר טוב.
 אמרת לי כבר לפני חודשיים שהרופאה שאיתך, היא הכי טובה שיש בשבילך ושלא נשכח להגיד
 לה את זה - תודה אן על כל רגע.

Goodbye Jonathan

Jonathan, we worked together in the foundry for a number of years and during that time I came to appreciate your many qualities: your honest belief in a better society which led you to this kibbutz, and above all your sense of humour which could make the so-called sublime ridiculously funny.

Your belief in the kibbutz as a better way for human beings to live together led you to examine and analyse the statutes that, by law, define the basis of kibbutz as a different and more humane society. Chaverim were impressed by the honesty of your approach to the changes that were taking place in Kfar Hanassi and elected you to the Control Committee whose mandate was to monitor the functions of the kibbutz bureaucracy. This was the highest expression of our regard for your capability to act objectively, even when membership in that committee led to conflicts with the kibbutz leadership and the Executive Council. The unwillingness of that council to implement the recommendations of the Control Committee led to your resignation and the subsequent dissolution of the Committee. Sadly, we'll never know the truth of the matter.

Others, and I remember, even now with a smile, your sense of humour which was of the English debunking kind.

I remember you telling me that, having discovered a massive hole beneath your house, you were determined to turn it into an underground garage for the use of the kibbutz leaders who found it frequently necessary to travel to Tel Aviv in order to get new ideas for kibbutz changes. "Soon", you said "every kibbutz will want an underground garage - we'll make a fortune selling the holes under our houses."

You told me about your deeds as a paramedic on reserve duty in the Israeli army. "The average Israeli soldier regards a paramedic in charge of a clinic as being next to God and less liable to make mistakes. For example, one day a reservenik came up to me and said: 'Jonathan, I've cut my finger and I've covered it up with a shmatter. Can you bandage it for me?' I said to him:

'Don't take off the shmatter 'cos you'll let the bacteria out and there'll be hell to pay.' 'How can you bandage my finger if I don't take off the shmatter? And what are these bacteria?' he said, and I answered "They're everywhere - they brought down the last Government." I put on a facemask, bandaged his finger and said: 'In three months your wife will get pregnant.' Next day there was a line of men waiting outside the clinic waiting for a bacteria". Jonathan, you were my neighbour and I never knew you were ill. When you were still conscious I visited you and you said, "It happens you know" in answer to my question "why?" Later, while you slept, I held your hand and thought: "Ships passing each other in the night manage to signal to each other, even with the help of a hand lamp. 'Good luck and Bon Voyage'. People passing each other on the path or in the street never manage to communicate. We leave you with the words of John Donne: "Any man's death diminishes me, because I am involved in mankind; and therefore never tend to know for whom the bell tolls. It tolls for thee." Go in peace Jonathan.

Eric

ליונתן - מנטע

יונתן,
רק לפני כשנתיים התחלתי להכיר אותך ומצאתי חבר שהתעניין בקיבוץ שלנו והשתדל למצוא פתרון לבעיות.
אצלו בחדר הוא שמר על כל דפי המידע שקיבלנו ואם התעוררה איזו בעיה לא ברורה בין חבר למוסדות, השתדל דרך האינפורמציה שבהם, להגיע לתשובה הנכונה.
לדאבונו, הוא לא הצליח בקלות ובסוף הרים ידיים, והגיע למצב שלו עד שהוא עזב אותנו.
חבל שהוא הגיע לזה כי היתה לו היכולת וההבנה.
חברים, יש לי זכרון טוב לזמן קצר, אבל עלינו לחשוב טוב על הכל.

נטע

"[Digi Divrei](#)" - [Divrei, digital version](#)

הצטרף לקהילת כפר הנשיא באינטרנט. כאן, המרחק אינו קובע אלא הלב !!

"US elections: Last time we dealt with a Bush we were in the desert for 40 years"

"Israeli version: to BB or not to BB? that is the question"
